

Иван Вазов

Повехнала роза

Повехнала розо,
повехнало цвете,
от време честито,
о спомен мил, клетки!

Не ща да те фърла –
обичам скръбта ти, –
аз искам да гледам,
кат капат листа ти;

как капат печално
безвонни и бледни –
как нижат се твоите
минути последни...

Че сладко е, цвете,
на оня, що вене,
надежди и радост
изгубил и стене,

картини на жалост
да гледа без дума –
как младото чезне,
как живото клюма,

как стонът зефирни
в гората издъхва,
как славеят млъква,
потокът пресъхва;

как пада без време
разбитата лира
и розата нежна
как чиста умира.

1883

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8471>]